

AHMET ÖZSOY: 28 ŞUBAT'TAN 15 TEMMUZ'A

Cemal FEDAYİ¹

15 Temmuz, klasik bir darbe teşebbüsünün çok ötesinde bir olaydı. 15 Temmuz, ABD güdümlü bir örgütün (FETÖ), TSK'yı ele geçirmek suretiyle topyekûn Türkiye'yi işgal etme girişimiydi. Bu girişim, darbenin ötesinde olduğu için bu girişime yönelik tepki de diğer darbelere olan tepkinin ötesine geçti. Öteki darbe girişimlerine pasif tepkiler gösteren vatandaşlar bu defa evlerinden dışarı çıkıp göğüslerini kurşunlara siper ettiler; bedenlerini tankların önlerine attılar.

Göğsünü kurşunlara siper edenlerden birisi de aziz arkadaşım ve meslektaşım Ahmet Özsoy'du. Ahmet Kardeşim, işgal girişim sırasında TÜRKSAT'ın işletme müdürüydü. İşgal girişimini duyar duymaz, görev günü olmamasına rağmen, evinden fırlayıp Gölbaş'ndaki yerleşkeye koştu. Çünkü işgalcilerin ilk hedefi iletişimi kesmek ve özel televizyonların yayınlarını durdurmaktı. TRT'yi ele geçiren işgalciler diğer kanalların yayın yapmasını önlemek için TÜRKSAT'a gitmişlerdi. Amaçları TRT dışındaki tüm uydu yayınlarını kesmekti. İşgalciler bunu başarabilselerdi Cumhurbaşkanı'nın direniş çağrısı kitlelere ulaşamayacak ve işgal girişimi başarılı olacaktı.

Bunun şuurunda olan ve görevinin hayati derecede önemini idrak eden Ahmet Kardeşim ve ekibi ilk planda iki kepçe ve bir itfaiye aracı ile ana giriş yolunu kapattılar. Diğer taktiklerle darbecileri bir saat boyunca oyaladılar. Onları detaylarla meşgul edip zaman kazandılar. Oyalandıklarını anlayan işgalciler şuursuzca orayı burayı bombalamaya başladılar. İki çanak anten vardı; birisi eski ve kullanılmayan büyük çanak, ötekisi de aktif olan küçük çanak. Aptal işgalciler deli danalar gibi

¹ Prof. Dr., Kırıkkale Ü. İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölüm Başkanı, fedai67@yahoo.com

şuursuzca hareket ettiklerinden büyük anteni bombaladılar. Bu arada kendilerine direnen Ahmet Özsoy'u ve Ali Karşlı'yı da şehit ettiler.²

Ahmet Özsoy ve arkadaşı canları pahasına TÜKRSAT'ı müdafaa ettiler. İşgalciler özel televizyonların yayınlarını durduramadılar. Cumhurbaşkanı, özel televizyonlardan direniş çağrısı yaptı. Halk, cumhurbaşkanının çağrısına uyup sokağa çıktı ve tarihin en arsız işgal girişimini önledi. Uçurumun kenarına kadar yuvarlanmış ülkeyi tekrar eski ve sağlam yerine oturttu...

İşgal girişimin önlenmesinde hayati bir rol oynayan Ahmet Özsoy kardeşimle, 1990'lı yılların başında, Kırıkkale Üniversitesinin kuruluş sürecinde tanıştık ve mesai arkadaşı olduk. Ben siyaset bilimi alanında Ahmet ise muhasebe alanında araştırma görevlisi olarak çalışıyorduk.

Kırıkkale Üniversitesi Özal'ın talimatıyla kurulmuştu. Kurucu rektörümüz Beşir Atalay idi. Bizler de, tabir caizse, kurucu asistanlardık. Yükün ağırlığı bizim sırtımızdaydı. Yükümüz ağırdı ama mutluyduk; istekliydik. Anadolu'nun ortasında yeni ve dinamik bir üniversite kuruyorduk. Samimi ve gayretli bir çalışma ortamındaydık...

Birçok mahrumiyete katlanarak görevlerimizi aşk ve şevkle yapıyorduk. Her şey yolunda giderken birden ülkemizin semalarını 28 Şubat darbesinin karanlık bulutları kapladı. Darbenin en önemli hedeflerinden biri de bizim üniversitemizdi. Özellikle de bizim fakültemiz: İİBF. Güya bizim fakültemiz SBF'ye alternatif olarak kurulmuş. Bizim mezunlarımız da devleti ele geçirecekmiş... Kargaların bile güleceği bir iddia; daha doğrusu bahane...

Post-modern darbe denilen 28 Şubat darbesi bu ve buna benzer akla hayale gelemeyen yalanlarla ve algı operasyonlarıyla adım adım ülkeyi karanlıklara boğmaya başladı. Bize yönelik darbenin ilk icraatı rektörümüz

² "Darbecilerin En Büyük Hamlesini Şehit Ahmet Özsoy Püskürttü", **Yeni Şafak**, 18 Temmuz 2016.

Beşir Atalay'ın görevden alınması oldu. Darbecilerin atadığı yeni rektör Tahsin Nuri Durlu'nun ilk hedefi bizim fakültemiz oldu.

Başta biz zavallı asistanlar, biz en alttakiler olmak üzere fakültemiz çalışanları, büyük bir baskı ve taciz operasyonuna maruz tutuldu. Tetikçi olarak atanan yeni rektör ve dekan, bizlere, baskı ve taciz namına yapılabilecek ne kadar şerefsizlik varsa yaptılar. Akademik ilerlememizi fiilen durdurdular. Sabah, öğlen ve akşam olmak üzere sürekli imza atmaya zorladılar. İzinlerimizi kaldırdılar; bizleri, adeta odalarımıza hapsettiler.

Bu karanlık günlerde birçok arkadaşımız çok sevdiği mesleğinden ayrılmak zorunda kaldı. Birçok arkadaşımız tasfiye edilmek üzere başka üniversitelere gönderildi. Az sayıda arkadaşımız da Kırıkkale Üniversitesinde doktora yaptıklarından Kırıkkale'de kaldılar.

En çok zulüm ve işkence bu arkadaşlara yapıldı. Ahmet Özsoy kardeşim de Kırıkkale Üniversitesi İşletme Bölümünde doktora yaptığından Kırıkkale'de kalmak zorunda kalmıştı. Burada kalanlar sabah akşam takip ediliyorlardı. Özel hayatlarına kadar, evlerine varıncaya kadar, takibat altına alınmışlardı. Mesai saatleri içinde âdeta odalarına hapsedilmişlerdi. Tuvalet gitmek için bile izin almaları gerekiyordu. Aksi halde hemen tutanak tutuluyor ve izinsiz görev yerini terk etmekten haklarında soruşturmalar açılıyordu.

Sık sık odaları aranılıyordu. Çekmecelerine kadar aranılıyordu. Odalarda namaz kılmak yasaklanmıştı. Çekmecelerinde seccade bulunanlar suçlu muamelesi görüyorlardı. Baskı o kadar artmıştı ki nefes almak bile güçleşmişti...

İşte bu işkence ve tacizlere maruz kaldığı halde hiç halinde şikâyet etmeyen ve derin bir tevekkül içinde olup biteni izleyen bir kişi vardı: Ahmet Özsoy. Ahmet kardeşimiz, lisan-ı hal ile, "kadere inanan kedere düşmez" diyordu. Yalnız Allah'a dayanıyor ve yalnız Allah'a güveniyordu;

“Allah bes, baki heves” diyordu. Darbeci alçakların “28 Şubat bin yıl sürecek” sözlerine gülerek “bu da geçecek, takvimden bir yaprak gibi gelip geçecek” diyordu.

Darbecilerin salvoları karşısında hiç sendelemiyor, dağ gibi yerinde duruyordu; dağ gibi dik ve dağ gibi sağlam. Kadere imanını tamdı. O yüzden tam bir tevekkül ve teslimiyet içindeydi; her daim huzurlu bir siması vardı. İnsana itimat ve sükûnet telkin eden tebessümü hiç yüzünden eksiltmemişti...

Başı sıkışan herke ona koşardı. Hâlbuki o da aynı sıkıntılara maruzdu; o da geçim sıkıntısı çekiyordu; o da taciz ve takip ediliyordu. Ancak Ahmet, bütün bunlara aldırılmaz ve yardım isteyen yardımına koşardı. Sadece biz asistanların değil; öğrencilerin de dert babasıydı. Herkes ona “Ahmet Abi” derdi... Yaşı kendisinden büyük olanlar bile ona “Abi” derlerdi...

Kapısını çalan herkese elinden geldiğince yardım ederdi. Hiçbir şey yapamasa bile o insana rahatlık veren mütebessim çehresiyle derdinizi paylaşırdı... Safını belli ederdi. “Safımız belli olsun!” sözünü çok tekrar ederdi. Ortada durmak, kıvırmak, kendini belli etmemek gibi tavırlar onun yanına bile yaklaşmamıştır...

Herkes gibi ben de başım sıkıştığında Ahmet Abi’ye müracaat ederdim. Bir defasında, özel hayatımda yaşadığım bir sıkıntı anında, doğruca Ahmet Abi’ye koşmuştum. Bir an bile tereddüt etmeden yardımına koşmuş ve müşkilimi halletmişti. Ona her daim müteşekkirim ve duacıyım.

O zor zamanlarda ben nisbeten şanslılar arasındaydım: Kırıkkale’den gönderilenler arasındaydım. 35. maddeye göre naklen Hacettepe Üniversitesi’ne gönderilmiştim. Maksatları bizleri dilimlere ayırıp kolayca yutmaktı. Özellikle 35. madde kapsamında Ankara Üniversitesi’ne gönderilenlerin çoğu tasfiye edildi.

Ben ve birkaç arkadaşım, diğerlerine göre daha iyi şartlara sahip Hacettepe'ye gönderilmiştik. Haftada dört gün Ankara'ya gidiyordum. Ahmet Abi ve Kırıkkale'de kalan diğer arkadaşlarla haftada bir gün görüşme imkânım vardı. Ancak fakülte o kadar kasvetli bir havaya bürünmüştü ki, haftada bir gün bile fakülteye uğramaktan imtina ediyordum. Durum o kadar vahimdi.

Bu vahim baskı ortamı 28 Şubat 1997 yılında başlamıştı. YÖK başkanı Kemal Gürüz çok zalim bir adamdı. En acımasız saldırılarını Kırıkkale Üniversitesine yapıyordu. Arkadaşlarımız büyük bir zulüm altındaydı. 3 Kasım 2002'de Ak Parti'nin iktidara gelmesiyle tüm ülke gibi bizler de sevinç ve ümit içine girdik; bir şeylerin değişeceği beklentisi içine girdik.

Fakat hükümetin YÖK'e herhangi bir tesiri olmamıştı. Çünkü YÖK, cumhurbaşkanına bağlıydı ve cumhurbaşkanları da darbecilere bağlıydılar. Gerek Demirel, gerekse Sezer darbecilerin üniversiteler konusunda verdikleri bütün talimatları yerine getirdiler. Baskı havasını bir nebze olsun hafifletmediler.

Yani ülkede, Ak Parti iktidarı sayesinde bir rahatlama olmasına rağmen üniversitelerde herhangi bir rahatlama olmamıştı. Çünkü üniversitelerdeki iktidar değişmemişti. Üniversitelerdeki iktidar, 27 Mayıs'tan beri cumhurbaşkanlarına bağlanmıştı. Cumhurbaşkanları da Genelkurmay'a bağlanmıştı. Bu vesayeti Ak Parti iktidarı da değiştirememişti...

Ak Parti döneminde, üniversitede bir rahatlama olmamıştı ama dışarıya, bürokrasiye, bir yol açılmıştı. Üniversitede bunalan ve çıkış yolu arayanlar için Ak Parti iktidarı bir ümit kapısı olmuştu. Bizim gibi sosyal bilim okumuş asistanların bürokrasiye geçişi mümkün hale gelmişti.

Akademik ilerlemesi durdurulan, doktora yapması engellenen birçok arkadaşımız bürokrasiye geçmeye başladı. Ahmet Abimiz de

doktora tez aşamasındaydı. Çok mühim bir mesele üzerine, İslamî sigortacılık meselesi üzerine çalışıyordu. Daha doğrusu çalışmaya çalışıyordu. Doktora yapması fiilen engellenen Ahmet Özsoy da en sonunda bürokrasiye geçmeye karar verdi. TÜRKSAT'a geçti. Orada da umduğunu bulamamıştı. Çünkü orada da bürokratik bir oligarşi vardı.

Fakat Ahmet Abi orada da boş durmadı. Bürokraside müstahkem kaleler kurmuş oligarklarla mücadele etti. Bu mücadelesinde başarılı oldu ve en sonunda TÜRKSAT bünyesinde, birikimini hayata geçirebileceği bir mevkie yükselebildi. İşletme bilgisini hayata geçirebileceği müdürlük makamına (tesisler işletme müdürü) yükselmişti. Başarılı bir bürokrat olarak ülkeye hizmet ediyordu. En verimli zamanındaydı. Şehadet onu bu en verimli zamanında yakaladı. Tarih: 15 Temmuz 2016.

Kaderin ve kazanın cilvelerini/inceliklerini anlamaktan aciz bazı nâdanlar şöyle düşünebilir: "Ahmet Özsoy Kırıkkale'de kalsaydı, Ankara'ya gitmeseydi, ölmeyecekti, profesör olacaktı..." Bu nâdanlara karşı şunları söylüyorum:

Ahmet Özsoy, Kırıkkale'de kalsaydı, belki doktorasını yapacak, doçent olacak ve en son bizler gibi profesör olacaktı. Fakat şehadet mertebesinin yanında profesörlük kadrosunun lafı mı olur? O, mertebelerin en yükseğine çıktı. Şehitlik tacını başına taktı... Kırıkkale'den ayrılmasaydı o yüce makama çıkamayacaktı.

Ahmet Özsoy, Kırıkkale'deki kaderinden Ankara'daki kaderine koştu. Burada kalsaydı maddi olarak, dünyevi olarak belli bir mertebeye yükselecekti. Fakat Ahmet Abimiz, oradaki kaderine koştu ve daha ulvi bir mertebeye yükseldi. Daha kazançlı çıktı.

Ahmet Abi, aslında, 28 Şubat'tan kaçmadı. 28 Şubat'a hakkıyla direndi, mücadelesini hakkıyla verdi. Fakat artık 28 Şubat bitmiş ve millete hizmet yolunda yeni bir yol açılmıştı. Kırıkkale'de atıl bir şekilde, kızakta beklemek yerine, birikimini hayata geçirmek için bürokrasiye geçti.

İyi ki de Kırıkkale’de kalmayıp Ankara’ya, TÜRKSAT’a geçmiş. Burada oynadığı hayati rol ile sadece kendisini değil topyekun bütün bir milleti kurtardı.

Neticeten: Ahmet Özsoy 28 Şubattaki kaderini yaşadı... Daha sonra da 15 Temmuz’daki kaderini yaşadı... İkisinin de hakkını verdi. Er kişi olarak yaşadı; er kişi olarak öldü. Örnek bir mücadele adamı olarak tarihteki mümtaz yerini aldı... Cennetteki yeri ise sözün ötesindedir...

Ahmet Abi’nin ibret dolu kaderi, bana, Hazret-i Ömer’in (R.A) yaşadığı bir vak’ayı hatırlattı: Hicretin 18. yılında Hz. Ömer, bir kabileyle, teftiş amacıyla Şam’a doğru yola çıkmıştı. Tam Şam’a girmek üzereyken bir elçi gelerek “Şam’da veba salgını olduğunu” haber verdi.

Sahabe arkadaşlarıyla istişare eden Hz. Ömer Şam’a girmekten vazgeçerek Medine’ye dönmeye karar verdi. Bunun üzerine bir komutan Hz. Ömer’e “Allah’ın kaderinden mi kaçırıyorsun?” diye itiraz beyan etti.

Hz. Ömer bu komutana, tarihe geçecek şu cevabı verdi: “Evet, Allah’ın kaderinden yine Allah’ın kaderine kaçırıyoruz...”³

Kader konusunu bu sözden daha iyi izah eden bir söze rastlamadım. Bu sözülle Hz. Ömer, “kaderimiz böyleymiş, ne yapalım” diyen teslimiyetçi zihniyete çok çarpıcı bir cevap vermiş oldu.

İşte Ahmet Özsoy Abi’miz Kırıkkale’deki kaderinden Ankara’daki kaderine kaçtı. “Kaderim böyleymiş, ne yapayım” deyip de pasif bir mevkide atıl kalmadı. Millet yolunda hizmet etmek için Ankara’daki kaderine kaçtı. Gerçekten de başarılı işler yaptı. Ankara’daki kaderi Kırıkkale’deki kaderinden daha muhteşem oldu. Muhteşem bir finalle, şehadet mertebesine yükselerek, bu çileli dünya hayatına veda etti. Kısa yaşadı; çok kazandı.

³Nihat Hatipoğlu, “Allah’ın Kaderinden Yine Allah’ın Kaderine Sığınmak”, **Hürriyet**, 4 Eylül 2009

Ahmet Özsoy hayat tarzıyla, dindarlığıyla, bizlere sahih din konusunda da örneklik ve önderlik yaptı. FETÖ gibi sapık örgütlerin, sapık din anlayışlarına karşı sahih ve sağlam dinin ne olduğunu gösterdi. Sapkın din anlayışlarının en sonunda mağlup olacağını bilfiil gösterdi.

Onu öldüren katiller de, güya din yolunda savaşıyorlardı. Başlarındaki kişiyi “Kâinat İmamı” olarak görüyorlardı. Onun Allah’tan ilham aldığına ve peygamberle görüştüğüne inanıyorlardı. Kendilerini Mehdi ordusunun bir neferi olarak görüyorlardı. Sözde hizmet ediyorlardı ve “hizmet mesihiyeti temsil etmekte”ydi.”⁴

15 Temmuz işgal girişiminin altyapısını bu sapık din anlayışı hazırladı. Bu sapık anlayışa ruhunu temsil edenler bu girişimi hayata geçirdi. Şu vak’a, bu sapık din anlayışının çirkin yüzünü görmemiz açısından ibret vericidir: Ahmet Abi’yi şehid eden katil, meş’um eyleminden sonra yanındakilerden su istiyor. Getirilen suyu sünnete uygun olarak içiyor: Suyunu oturarak, besmeleyle ve üç yudumda içiyor.

Bunu görenler şaşırıp kalıyorlar. Katil, şaşıranlara şöyle diyor: “Niye yadırgıyorsunuz ki... Biz de şehadet şerbetini içerek buraya geldik”⁵ Buradan anlaşılıyor ki, bu örgütün başındaki şahıs, mensuplarına cihad yaptıklarını, ölürlerse şehit olacaklarını ve cennete gideceklerini telkin etmiş...

Bu katilin kafa yapısı, tarihteki Haşhaşi teröristlerinin kafa yapısıyla aynıdır. Hasan Sabbah’ın teröristleri Sabbah’ı mehdi olarak görüyorlardı. Onun en mantıksız emirlerini bile gözlerini kırpmadan yerine getiriyorlardı. Örneğin Sabbah onlara “kendinizi kaleden aşağıya atın” dediğinde gözlerini kırpmadan kendilerini Alamut kalesinden aşağıya atıyorlardı.Şehit olduklarına inanıyorlardı. Yine Sabbah bazılarına da suikast görevi veriyordu. Suikastı gerçekleştiren, işini bitirdikten sonra,

⁴ Ali Ünal, “Tohumlar Gibi Dağıldık, İnşallah Toplanacağız da” **Yeni Hayat**, 4 Temmuz 2016

⁵ Mehmet Acet, “FETÖ’nün Türksat’ta Bıraktığı Deliller”, **Yeni Şafak**, 25 Temmuz 2016.

talimat geređi, kendisini de öldürüyordu; intihar ediyordu. Böylece cennete gittiđine inanıyordu...

Hasan Sabbah ve örgütü yok olup gitti ama Sabbah'ın zihniyeti, yeni örgütlerde bedenlenmeye devam ediyor. Bu zihniyetin en son örneğini FETÖ'de gördük: Beyinleri uyuşturulan örgüt üyeleri FETÖ'nün başındaki kişinin en mantıksız emirlerini bile, milletin üzerine ateş açmak gibi, gözlerini kırpmadan yerine getirdiler. Bunu yaparken, din yolunda bir iş yaptıklarını zannediyorlardı... Tıpkı Haşhaşı teröristleri gibi...

Ahmet Abi'nin din anlayışı, kendini Mehdi ilan eden şarlatanlara, Nemrutlara ve Firavunlara karşı mücadeleyi esas alan bir anlayıştı. 1985 yılında, Amasya İmam-Hatip'ten mezun olurken, bir arkadaşının hatıra defterine şunları yazmıştı: "İnsanlar bir takım Firavun ve Nemrut kılıklı insanların ortaya koyduğu prensipler altında yürüyorlar. Büyük bir gayretle çalışıyorlar. Biz onlardan daha fazla çalışmalıyız. Eğer bu görevi yerine getirebilirsek ne mutlu bizlere. Bir takım şeytani oyunlara gelerek bunu başaramazsak yazıklar olsun hepimize."

"Bizlere büyük görevler düşüyor. Zira insanlar kaptanlığını şeytanın, yardımcılıklarını nefislerin yaptığı bir şirk gemisiyle küfür denizinde, cehennemın girdabına hızla ilerliyorlar. Biz maddi, manevi büyük fedakârlıklar yaparak bu insanları Allah'ın yardımıyla kurtaracağız ve İslamiyet'i evvela yurdumuzda daha sonrada dünyada hâkim kılacağız. Bu görev çok ulvidir..."⁶

Evet, Ahmet Abimiz, bu ulvi görevi hiç yüksünmeden ve hiç üşenmeden sırtına yükledi. Bu ulvi yolda, Allah yolunda, fedakârca çalıştı, çabaladı. En sonunda da fedakârlıkların en büyüğünü yaptı; inandığı yolda canını feda etti...

⁶ "Demokrasi Şehidi Özsoy Sanki Yıllar Önce Bugünleri Görmüş", haberler.com, 10 Ağustos, 2016

Ahmet Abi'nin şehadeti, Ahzab suresinin 32. ayetinin bir tecellisi şeklindedir. Cenab-ı Allah buyurmuştur ki: "Mü'minlerden öyle er kişiler vardır ki, Allah'a verdikleri sözde durdular. Onlardan kimi, şehit düşmek suretiyle adağını yerine getirdi, kimi de adağını yerine getirmek üzere beklemektedir; o erler sözlerini asla değiştirmemişlerdir."

Cenab-ı Allah, Tevbe suresinin 111. ayetinde de şöyle buyuruyor: Allah mü'minlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır. O mü'minler ki, Allah yolunda savaşır, öldürürler ve öldürülürler... Ey mü'minler, öyleyse bu alışverişinizden dolayı sevinin. Çünkü en büyük kazanç budur."

Ahmet Abi'nin İslam anlayışı, tasavvufu ve muhabbeti merkeze alan bir anlayıştı. Ahmet Abi'nin yolu Mevlanaların, Yunusların yoluydu. Ahmet Abi, Yunusleyin bir derviştir. Ahmet Abi, derviş-meşrep" değildi; doğrudan doğruya derviştir. Bir ahir zaman derviştir. Gerçek tasavvufun ve dervişliğin kâmil bir örneğini sergilemişti. Hem hakikaten hem mecazen derviştir. İskender Paşa dergâhının ekmeğini yemiş, suyunu içmişti.

Ahmet Abi derviştir ama hımbıl ve tembel dervişlerden değildi. Bir tarafıyla derviştir ama bir tarafıyla da öncü bir aksiyon adamıydı. Öğrencilik yıllarında, bir öğrenci lideri olarak çok aktif bir hayatın içine olmuştu. Daha sonraları da çok yoğun sivil toplum faaliyetleri içinde olmuştu. Özetle, dervişlik ile aksiyonu, iki zıddı, şahsında birleştiren nadir şahsiyetlerden biriydi. Dini de dünyayı da ihmal etmemişti...

Dervişane yaşamak ve en nihayet yine Allah yolunda şehiden ölmek istiyordu. Seher vakitlerinde, gözyaşları içinde ettiği dualarında, evradında ve ezkarında, gizli gizli, Rabbinden şehitlik talep ediyordu.⁷

İşte en sonunda muradına erdi ve yücelerin yücesi bir makam olan şehitlik makamına kadar yükseldi. Temiz doğdu, temiz yaşadı ve temiz

⁷ Âdem Çaylak, "Ahmet Özsoy: Direnen Halk 'Darbe'si Şehidi", adaletedavet.com, 22.7.2016

öldü. İnsanın hem maddesini hem manasını kirleten şu ahir zaman fitneleri içinde kaybolmadı. Maddesini de manasını da kirletmedi. Tertemiz yaşadı tertemiz öldü.

Hepimize örnek olacak bir hayat tarzına sahipti. SBF İşletme mezunuydu. İstese siyasette de ticarete de başarılı olabilirdi. O, siyasetin de ticaretin de kirli yollarına tevessül etmedi. Tenezzül etmedi. Yahya Kemal'in ifadesiyle, "mü'min, mütevekkil ve yoksul..." bir hayatı tercih etti. Kendisini makamların en büyüğüne hazırladı: Şehadet makamına... Onun ulaştığı makam bütün makamların üzerindedir. Gıpta edilen bir makamdır. Biz de kendisi için "hezar gıpta o devr-i kadim efendisine" diyoruz...

Hayatıyla da ölümüyle de bizlere ders verdi... Az yaşadı, çok kazandı... Allah rahmet eylesin; şefaatinde bizleri de hissedar eylesin...

Muazzez ruhu için bir Fatıha, üç İhlâs...